своего рода, колкото се налага на председателя, и общата и по-специфическа отговорность, която тръба да я има Министерството.

Вместо това, нищо по-просто отъ Министерската отговорность подъ конституционно правление, на което е най-първата пружина, и тоя механизмъ е станалъ толкозъ свойственъ на просвѣщенитѣ умове въ нашиятъ вѣкъ, щото безсловесно да се разправя за него ~~неговото тълкуване~~. Всички свѣтъ е видѣлъ у белгийския царь, Леополда I и всякий свѣтъ може още днесъ да счита у царица Виктория съвършенното изображение на конституционенъ владѣтель, абсолютно отдѣленъ отъ борбата на партиитѣ, и колкото има само една личность, да наблюдава и да подтвърдява подвигитѣ имъ, като повиква на власть водителитѣ на преобладаващото вишегласие, или като ~~отпраща~~ прекратява това вишегласие предъ Държавата, а сесиитѣ въ Англия е престанало вече да представляватъ общото мнѣние.

Въ тѣзи системи на правителственото министерство е еднородно и въ сѫщото време и отговорно. Имъ е начальникъ предсѣдателятъ на съвѣта, който, избранъ въ довѣрието на вишегласието, избира своите сотрудници и. на другиятъ ръ